

Nắng Trưa Một Góc Núi

Em lấy lá sen che đầu. Tánh Linh trời ơi nắng quá...Nắng soi hồng em đôi má, nắng cười...ai đó cô đơn!

Biết vậy mà sao không hờn?
Biết vậy mà sao không tủi?
Biển dâu vì đâu nên nổi?
Dấu lia ngó ý...ôi sen!

Cái gì còn vương còn vương?
Mây trôi trôi về phương Bắc...
khi anh trời Tây xa lắc
khi em Non Nước còn gần!

Đi tìm cái nghĩa băng khuâng...thấy mình băng khuâng vì chữ! Băng khuâng là sao em hỡi...mà hồn như quyện mây sương? Mà hể nhớ là cứ thương! Mà thương...Trời ơi xa quá!

Em lội ao sen hái lá, em che đầu nắng buổi trưa. Anh lội đại dương hái thơ...gửi em bạc đầu sóng gió...

Đèn khuya cạn dầu, mờ, tỏ, đêm khuya bắc lặn canh tàn...(*). Ai cũng biết ngày sẽ sang / một ngày mới thêm thành tháng...Biết mà thời gian không cạn / giống như sông biển với đầy!

Anh nhớ quá em, bàn tay, ngón này dài hơn ngón nọ...Ngón nào cũng dài như gió / thổi bay mái tóc thề xưa...

*

Tấm ảnh em đi trong trưa, lá sen che đầu chút nắng. Lá sen nhẹ hều, không nặng - Nặng lòng...một giọt nắng rơi!

Nắng rơi...một giọt lệ rơi! Lệ rơi, một thời như vậy! Bốn bốn năm: dòng nước chảy, đếm thầm: đã mấy Thiên Thu?

*Đã mấy Thiên Thu? Đã mấy Thiên Thu? Nắm mờ Mẹ Cha nhang tắt, biết
rồi...chẳng phải hôm qua! Cái gì Còn mà không Mất? Cái gì Có chẳng...Hư Vô!
Nam Mô A Di Đà Phật...Nam Mô A Di Đà Răng...*

Trần Vấn Lệ

(*) Ca dao: "*Đêm đêm đốt chút dầu dư, tim lan bắc lụn, sầu tư một mình!*"